

ERIN HUNTER

SUPRAVIETUITORII

Lacul fără Sfârșit

Cartea a V-a

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

PROLOG

Puii se luptau să vadă cine ajunge primul afară. Ham-Ham izbi cu labele în ușa de piatră-limpede, schelălăind. Un labe-lungi străbătu încăperea, pășind în mijlocul lor cu același mârâit amuzat pe care îl scotea la fiecare răsărit de soare.

Scârț, sora mai mică a lui Ham-Ham, îl împunse cu botul ei auriu, iar acesta o înghionti jucăuș.

— Aveți răbdare, îi muștră Căteaua-Mamă. Nu mai sunteți puișori.

Ham-ham se potoli imediat, trăgându-și pieptul și înălțându-și capul.

Câinele-Soare se ridicase pe cer, mângâind piatra-limpe-de cu lumina lui strălucitoare. Ham-Ham clipi, amintindu-și că acum avea un nume adevărat – Norocel – cu toate că încă nu se obișnuise cu el. Trebuia, însă, să se comporte ca un câine matur. Privi tăcut cum labe-lungi se întinde peste capetele lor.

„O să fiu liniștit și răbdător, așa cum mi-a spus Cățeaua-Mamă“, gândi Ham-Ham. Se lupta cu impulsul de a țopăi și de a lătra asemenea frățiorilor lui. Dar, în clipa în care piatra-limpede se dădu la o parte, țâșni și el afară, laolaltă cu ceilalți pui.

— Te provoc la întrecere! îi strigă Scârț, zbughind-o de-a lungul curții.

Ham-Ham o urmă, dar se opri după numai câțiva pași. Pământul era înghețat și alb, strălucitor, asemenea unor gheare lucioase, scârțâind sub labele cățelușului și părând tare și rece la atingere.

Cățeaua-Mamă se apropie de el.

— Aceasta se numește chiciură. Nu e ceva periculos.

Scârț alerga în cerc prin iarbă, ținându-și coada dreaptă. Ceilalți cățeluși bătură o vreme pământul cu lăbuțele, după care se întoarseră la Cățeaua-Mamă, mirați de noua lor experiență.

Ham-Ham amușină nemulțumit iarba:

— Dar e atât de rece!

Cățeaua-Mamă îi linse o ureche, încercând să îl liniștească.

— Rece, dar nu periculoasă. Nu îți poate face niciun rău.

Cuvintele mamei îl făcură pe Ham-Ham să se simtă mai bine. Își aduse aminte că acum era un cățel destul de mare,

nu un puișor speriat. Se îndepărtă de Cățeaua-Mamă și începu să miroasă iarba brumată. În clipa în care își coborî botul, firele înghețate îi gâdilară mustățile. Cățelul fu surprins să constate că mirosurile obișnuite ale curții dispăruseră sub răceala umedă a chiciurii. Nu mai exista nicio urmă din izul de pământ gras, întunecat, de sub iarbă – și nici din cel amar al insectelor. Ham-Ham inspiră adânc – și imediat simți un val de bucurie străbătându-i blana. De sub stratul de chiciură răzbătea un damf proaspăt: urmele unui corp cald.

„Ceva mic și gustos a trecut pe aici cu puțin timp în urmă.“

Ham-Ham dădu de câteva ori din coadă, după care se opri. Ceilalți pui se alergau în dreptul ușii, țopăind și hă-măind gălăgioși. Ham-Ham îi ignoră. Pe sub stratul de chiciură se strecurase un animal bun de vânat – iar el avea să îl găsească! Cu asta, îi va dovedi Cățelei-Mamă că nu mai era doar un biet puișor. Avea, însă, nevoie de ajutor.

Rămase o vreme nemișcat, cu capul în pământ. Ce cuvinte ar fi rostit Cățeaua-Mamă într-un moment ca ăsta?

„O, Câine-Pădure, protector al vânătorilor, tu, cel care ești atât de deștept, de iute și de viteaz, te rog, îndrumă-mi pașii către animalul care trăiește sub chiciură!“ Ham-Ham își linse o lăbuță, mulțumit: i se păruse că rostise cuvintele potrivite. Spera ca și Câinele-Spirit să fie impresionat de ele.

Respectiv: În clipa următoare, izul acelu trup cald păru să se înalțe, și mai pregnant, în aer. „Câinele-Pădure mi-a răspuns!“ Ham-Ham nu mai stătu pe gânduri și începu să urmărească mirosul. Pășii pe iarba sfărâmicioasă, până când ajunse în dreptul unei construcții de labe-lungi, făcută din lemn, aflată la capătul curții. Spre marea lui nemulțumire, acolo mirosul dispăru brusc. Ham-Ham se grăbi să adulmece din nou aerul.

„Unde este? Unde a dispărut creatura aceea numai bună de vânat?“

Imediat, mirosul reveni, făcându-l pe cățel să se lingă, pofticios, pe bot. Acum prada se afla și mai aproape – era convins de asta. Ignoră hămăielile frățiorilor lui, concentrându-se asupra mirosului. Acesta părea să vină de undeva de sub micuța construcție de labe-lungi. Ham-Ham amușină scândurile din care era făcută. Ar fi trebuit să se bage pe *dedesubt*, cumva. Începui să râcâie cu ghearele, însă iarba încâlcită îl împiedica să sape în pământul de sub construcție. Scoase un mârâit lung, după care se opri din săpat.

„Ca să devii un vânător destoinic, trebuie să te înarmezi cu răbdare“, îl învățase Cățeaua-Mamă.

Ham-Ham inspiră adânc, după care începu din nou să sape. Acum era sigur că mirosul acela venea de undeva de sub scânduri. Trebuia să existe o cale să ajungă la pradă... Începu

să dea târcoale construcției. Mirosul devenea tot mai pregnant, făcându-l pe Ham-Ham să își fluture, entuziasmat, coada. Iată o gaură, acolo! Creatura aceea își săpase probabil un tunel pe sub construcția labelor-lungi.

— Ham-Ham, ce faci acolo? lătră Cățeaua-Mamă la el, stând în pragul ușii de piatră-limpede.

— Nimic, vin imediat!

„O să îi fac o surpriză cu prada asta! O să fie atât de mândră de mine!“, gândi cățelușul, aruncând pe furie o privire în direcția ușii.

Scârț topăia pe lângă Cățeaua-Mamă, trăgând-o de coadă. „Asta ar trebui să îi atragă atenția o vreme. Nu-mi trebuie decât puțin timp ca să ajung la creatura asta...“.

Ham-Ham își strecură capul prin gaură. Descoperi un spațiu destul de strâmt, dar mirosul prăzii era mult mai puternic: dulce și sărat în același timp, făcându-l pe cățel să simtă cum îi curg balele. Tunelul părea să continue pe sub construcția din lemn. Creatura aceea trebuia să se afle acolo, jos, cufundată în somn, probabil – pentru că nu se simțea nicio vibrație, nicio mișcare: doar mirosul acela dulce-sărat care devenea tot mai pregnant.

Ham-Ham își strecură o labă pe lângă cap și începu să sape. Pământul era tare și înghețat. Îi fu extrem de greu să își aducă ambele labe în față pentru a pătrunde mult mai ușor

Respe în gaură. Acum, că se putea ajuta de labele din față, îi fu mai ușor să își taie calea prin pământ. Dungile subțiri de lumină care se strecurau printre scândurile construcției îl ajutară pe Ham-Ham să-și dea seama că avusese dreptate: gaura era un fel de tunel, care se cufunda ceva mai încolo în pământul de sub construcția labelor-lungi. Înfipse ghearele în solul înghețat, săpând și trăgând pământul, în vreme ce mirosul de corp cald devenea tot mai puternic. Ham-Ham reuși să mai înainteze puțin, numai picioarele din spate rămânându-i deasupra solului.

Un zgomot venit de sus îl făcu să se oprească. Cățelul nu făcea nicio mișcare – dar, cu toate astea, simțea cum labele i se afundă într-o groapă. Încercă să se ridice deasupra solului, însă pământul uscat se prăvăli peste el, cufundându-l în întuneric. Hămăielile celorlalți pui se stinseră ușor.

— Ajutor! scheună Ham-Ham, înghițind pământ în vreme ce trupul lui se afunda și mai mult în groapă.

Încându-se, cățelul se zvârcoli din nou, lătrând fără încetare, însă hămăielile lui erau estompate de Căteaua-Pământ.

Prins în pământul rece, Ham-Ham nu mai știa pe unde să iasă din capcană. Panica îi întetise bătăile inimii, făcându-l să simtă un bubuit în urechi. Dădu spasmodic din labe, însă fiecare mișcare nu-l făcea decât să se afunde și mai mult în gaură. Se opri, încercând să-și recapete

răsuflarea, și constată că totul în jurul lui era întunecat și tăcut. Până și mirosul prăzii dispăruse. Cu inima gata să-i sară din piept, își aminti că Scârț îi povestise odată cum Cățeaua-Pământ obișnuia să înghită câini atunci când i se făcea foame. Atunci nu crezuse spusele surioarei lui – de unde ar fi știut ea așa ceva? Acum nu mai era la fel de sigur... Gâfâind și gemând, începu să scheaune, sperând să fie auzit de Cățeaua-Mamă. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât i se făcea mai rău. Nu mai avea aer și din cauza asta se simțea din ce în ce mai amețit.

„Te rog, Cățe-a-Pământ“, se plânse el. „Te rog, dă-mi drumul!“

Cățelul și-o imagina pe Cățeaua-Pământ ca pe o bestie neagră, imensă. În mod ciudat, această imagine avu darul să îl mai liniștească, ajutându-l să poată respira din nou. Apoi, auzi ceva.

— E în regulă, Ham-Ham! Sunt aici.

Era Cățeaua-Mamă! Vocea ei, estompată de stratul de pământ, părea să vină de undeva de foarte sus.

— Mă poți auzi? Încearcă să rămâi calm și să vii spre mine. Mișcă-te încet.

Ham-Ham, însă, nu reuși decât să scoată un scâncet sugrumat.

— Sunt... aici... lângă tine.

